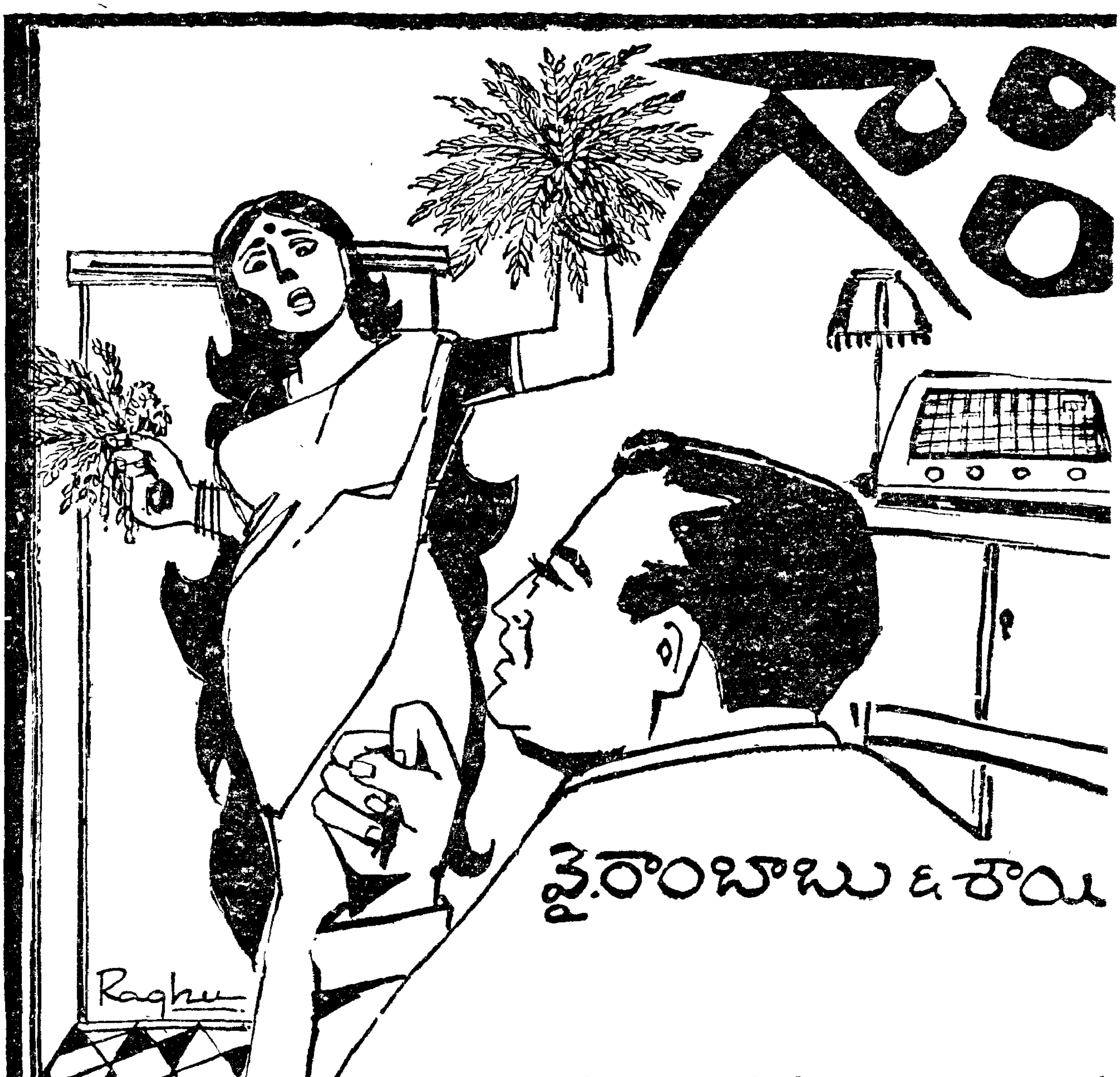

వై. రాంబాబు ఉ రాయి

▣ బులినాయుడు పెట్టిన గావుకేక వరండాలో మోగి, లోపలింట్లో కొప్పు మీద కూచుని వాసాలు నాటుతున్న మేస్త్రీ ను సైతం భయపెట్టింది. ఇం లో పొవే బులినాయుడు చుట్టూ జేరారు. పెద్ద మేస్త్రీ రాజాకాపు వంచె వర్కు కుంటూ కొప్పుమీద నుంచి కిందకి దిగాడు.

'ఒరే పరబ్రహ్మం! ఎంకటసెట్టీ! మీరు కూడా దిగిరండేహే!' అని అరిచాడు కుంటికాలును ముందుకువేస్తూ.

బులినాయుడు వెల్లకిలా పడుకున్నాడు. పెద్దకొడుకు వీరినాయుడు తండ్రిముఖం మీద చన్నీళ్ళు జల్లాడు. పెద్దకోడలు సీతాలక్ష్మి మావగారికి విసనకర్ర విసురు తోంది. మూడో కొడుకూ, నాలుగోవాడూ దిగాలుపడి నిలబడ్డారు. ఇంటావిడ రాజ్య లక్ష్మమ్మ పక్కగదిలోంచి దగ్గుతూ ఆరు స్తోంది—'ఏమైందర్రా!' అంటూ.

బులినాయుడు చాలా సేపటివరకూ అలాగే పడున్నాడు. ఉండుండి గొంతెత్తి ... న్నాడు. అవి మామూలు కావు. చాలా భయంకరంగాను గానూ ఉన్నాయి.

చుట్టూ జేరిన జనం గుండెలు దడదడలాడి పోతున్నా కాపు కుంటికాలును దూరం క్కూర్చుని, బులినాయుడు మని కుడిచేతిని చేతుల్లో బోయాడు. నాయుడు ఆ చే కాపన్ను ఒక్కతోపు తోసాడు. అంటూ రాజాకాపు దూరంగా బులినాయుడు మళ్ళీ ఇల్లదిరి పొలికేకవేయడంతో చుట్టూ జే భీతాహులై పోయారు. ... లోపె విసనకర్రను అక్కడే

ర దగ్గరికి పారిపోయింది. ఆడ
వ్వరా ఏడుపు లంకించుకున్నారు.
చిన్నకొడుకులూ ఒక మూలకు
ు బిక్కుబిక్కుమంటూ చూడ
వీరినాయుడికేం పాలుపోలేదు.
ురు లేవదీసి కూచోబెట్టి, 'పర
! ధాన్యం గోదాంకాడ రెడ్డినాయు
. కేకేసుకురా!' అని పురమా
తండ్రిని 'బాబయ్యా!' అని
.

నాయుడికి కొడుకు పిలుపేం అంద
ఒళ్ళు విరుచుకుని, బద్ధకంగా
నట్టు ఒక పెద్ద అరుపు అరిచి,
న్నాడు. తండ్రి వాలకం చూసి
డు భయపడ్డాడు.

కి ఒంటిమీద ఏమీ స్పృహ
గాలేదు. చెట్టంతమనిషి ముందుకూ
ఊగిపోతున్నాడు. కళ్ళు చింత
గా ఉన్నాయి. బుగ్గమీసాలు
పొడుచుకొచ్చి మరీ భయంకరంగా

యుడు తండ్రి భుజాల్ని పట్టు
డు. ఒక్క హుంకరింపుతో, ఒక
ంపుతో అల్లంతదూరాన పడి
. ఎవరికేం జేయడానికి తోచలేదు.
పు వెంకటసెట్టిని దగ్గరకు
ఆసాది పెదెంకటరెడ్డి'ని కేకే
సెట్టీ! ఏసరొట్ట తెమ్మను.
ోటి గలిమాలీ ఎగిరిపోవాలి'
డు.

సెట్టి ఉరుకులూ పరుగులూగా
గుడిసెంపు సాగిపోయాడు.

లో మేఘాలున్నాయి. తెల్లవారి
లైనా అప్పటికింకా సూర్యుడు
లేదు' బులినాయుడు కొత్త
కలప ఖరీదుచేదామని తనొక్కడూ
పదిరోజులక్రితం రాజమండ్రి
లే తిరిగివచ్చాడు. తామంటున్న
ా నలుగురు కొడుకులకూ సరి
గొడ్లో చిన్నయిల్లొకటి ప్రారం
అది దాదాపు పూర్తికావచ్చింది.
ండిళ్ళుకూడా కట్టించాలన్న
గి, బులినాయుడు కలపకోసం
య్యాడు. తిరిగివొచ్చిన బద్ధ
తనికి ఒళ్ళు తెలిసిందిగాదు.
తన్ద్ర పట్టింది. తూరుపు

గాలి

తెల్లారకుండలేచి, పొలాలవైపుపోయి అప్పుడే అతను తిరిగొచ్చాడు.

'ఒలే! ఒళ్ళంతా పీకుతుందే! కొడుల్ని ఏణ్ణిళ్ళ తోడమను—తానం చేత్తాను' అంటూ భార్యకుచెప్పి, చావిట్లో బనియనూ, పంచె విడిచేసి, తువ్వాలు నడుముకు చుట్టుకుని, మరో తువ్వాలు భుజంమీదవేసుకుని బులినాయుడు వరండాలోకి వచ్చాడు. వచ్చినవాడు చిచ్చరపిడుగులాగా గర్జించి కూలిపోయాడు.

ధాన్యం గోదాం దగ్గర నుంచి రెడ్డినాయుడు ఆదరాబాదరాగా పరుగెత్తుకొచ్చాడు. రెడ్డినాయుడు రెండో కొడుకైనా మెరికలాంటి మనిషి, అతని సలహా లేనిదే ఆ యింట్లో ఎవ్వరూ ఏమీ చేయరు. అతను వొస్తూనే తండ్రిని చూసి ఒక్కసారి బావురుమన్నాడు'

బాబయ్యా! కలపకెందుకెల్లావురా! నే ఎత్తానంటే వొద్దని ఇలా బాదపడ్డావికేనా నువ్వెల్లింది?' అంటూ కన్నీరు పెట్టుకున్నాడు. వెంటనే తెలివి తెచ్చుకుని—ఒక్కక్షణం కర్తవ్యం ఏమిటని తర్కించుకున్నాడు.

'ఒరే అన్నా! బాబయ్యకూడా ఏదో గాలొచ్చింది. ఎన్ని బలిహారాలిచ్చినా ఇది బాబయ్యని బాదపెట్టందే వొదల్దు. నేనెల్లి పూజారమ్మని తీసుకొత్తాను. ఈలోగా పెదెంకటరెడ్డిచేత శాంతిచేయించు' అన్నాడు.

తమ్ముడి మాటలకు అన్నసరే నన్నాడు. ఆసాది పెదవెంకటరెడ్డి అట్టహాసంగా వొచ్చాడు. నుదుటను పెద్దకుంకుమ బొట్టుపెట్టాడు. చేతను వేప చివుళ్ళు పట్టాడు. హ్రాం హ్రూం అన్నాడు. ఆసాది అరుపులకు బులినాయుడికి శివమెత్తిపోయింది. అతనులేచి పెద్దపులి మాదిరి హుంకరించాడు. ఆ హుంకరింపుకు మూలను వక్కిన చిన్నపిల్లలిద్దరూ కెవ్వుమని అరిచి వెక్కివెక్కి ఏడవసాగారు. రెడ్డినాయుడు వాళ్ళిద్దరినీ తల్లి దగ్గరకు పంపించేశాడు.

చేయెత్తు మనిషి. ఏనాడూ అనారోగ్యమంటే ఏమిటో ఎరగనివాడు. అకస్మాత్తుగా ఏదో ప్రభావానికి లోబడిపోయి, ఒంటిమీద స్పృహలేకుండా బీభత్సం చేయడం ప్రారంభించగానే యింట్లో వాళ్ళందరూ భయపడి పోయారు. ఆసాది అరుస్తూనే ఉన్నాడు. అంతకుమించి బులినాయుడు గాండ్రిస్తున్నాడు.

'నువ్వెవరవో చెప్పు. ఎందుకు వొచ్చావో చెప్పు' అని అరిచాడు పెదవెంకటరెడ్డి.

'చెప్ప'నన్నాడు బులినాయుడు.

'నే చెప్పనురా! నే చెప్పను! ఒరే! నీ కెందుకు చెప్పాలిరా! నేను దేవుడి కొడుకునురా! దేవుడి కొడుక్కు పెద్ద కొడుకునురా! నాకు బలిహారం యివ్వండి! నిజం చెప్పేస్తాను' అని శివం తొక్కాడు.

'ఏం కావాలో చెప్పు. యిత్తాం' అన్నాడు వీరినాయుడు.

'బలిహారం యిత్తావా? ఎర్రోడా! నాకు బలిహారం యిత్తావా' అంటూ పకపక నవ్వాడు బులినాయుడు.

రాజకాపు లోపలింట్లోకి వొచ్చి, మెట్లమీద కూచున్నాడు. చెవికొంచి సగం కాల్చిన చుట్టతీసి వెలిగించుకున్నాడు.

'ఒరే పరబ్రహ్మం! ఇదంతా ఏంట్రా!' అన్నాడు పొగవొదుల్తూ.

పరబ్రహ్మం నోరావలించి చూశాడు.

'రాజమండ్రిలో కలపెగుమతి సేసేటప్పుడు నాలుగు కోళ్ళు కోసేరంట! నిన్నసందకాడ మళ్లీ కోళ్ళుకోసి అందరికీ భోజనాలెట్టేరు. ఇంకేం తక్కువ సేసేర్రా!' తనలోతను అనుకుంటున్నట్టు అన్నాడు రాజకాపు.

పరబ్రహ్మం బుర్ర గోక్కున్నాడు. రాజకాపు నిండా ఆలోచనల్లో మునిగి కూచున్నాడు. అతని దృష్టి దొడ్లో దూరంగా పాకలో పడిఉన్న కలపమీదుంది. మనసుపడి, కొడుకులమీది ప్రేమకొద్దీ కొత్తయిళ్లు కట్టించుకోవాలని బులినాయుడు కలప కొనుక్కొనస్తే—కలపతో బాటు అదేదో—గాలో—శక్తో — దేవతో రావడమేమిటి? వొచ్చినా — అది తిరిగా కూచోక శివాలు తొక్కడమేమిటి? బలిహారం కావాలని అడుగుతుంది. ఏంకావాలి నీకని అడిగితే నువ్వేమివ్వగలవని ఎదురు ప్రశ్న వేస్తుంది. అందుకే దానిపేరు గాలి కాబోలు.

పరబ్రహ్మానికిమాత్రం గొప్పభయంగా